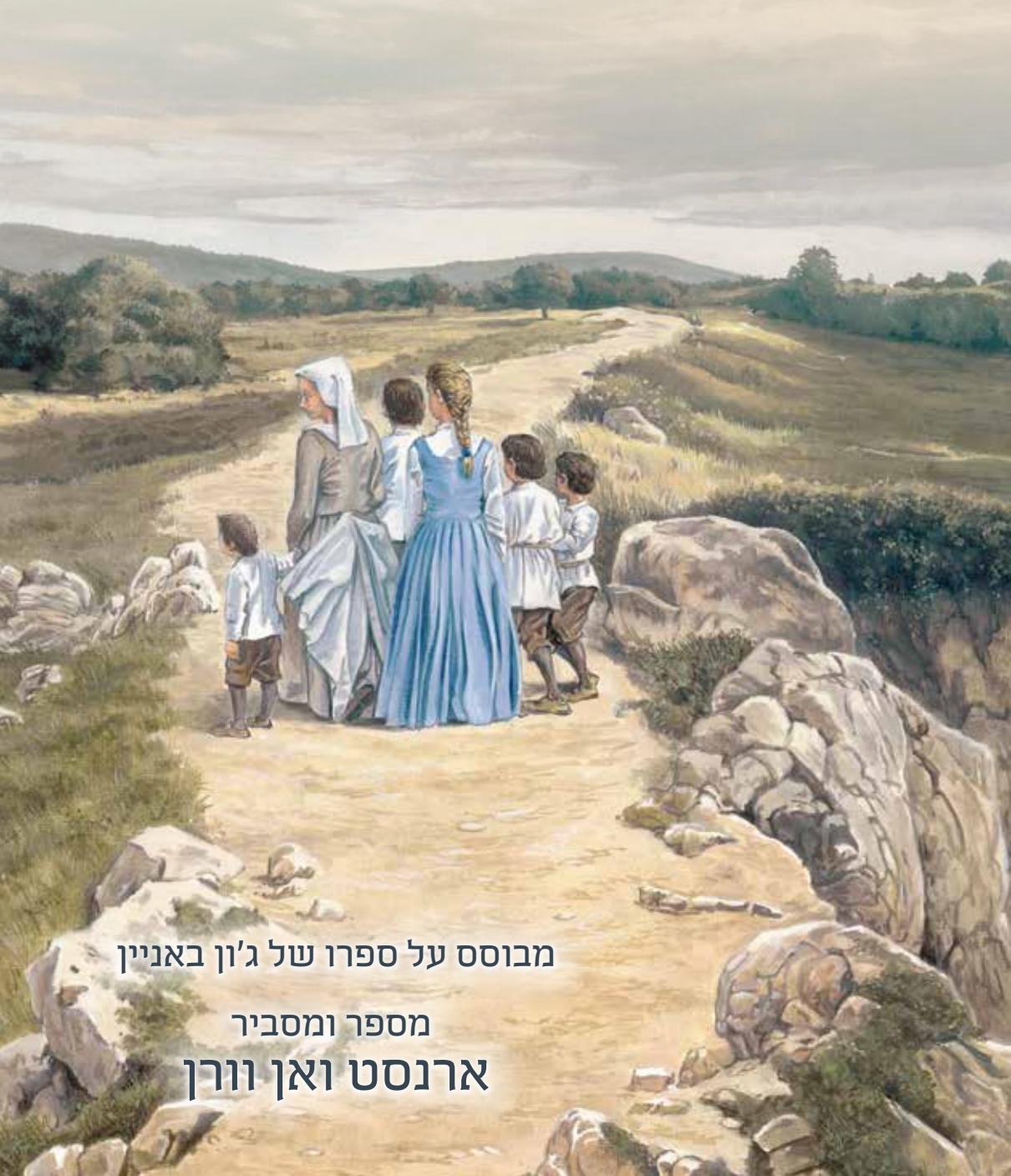

מסעות ההלך

כרך ב
המסע של משיחית

מבוסס על ספרו של ג'ון באניין

מספר ומסביר

ארנסט ואן וורן

מסעות ההלך

מסעות ההלך

כרך ב
המסע של משיחית

מבוסס על ספרו של ג'ון באניין
מספר ומסביר: ארנסט ואן וורן

The Pilgrim's Progress

Told and Explained by A.C.H van Vuuren

Volume 2: Christian's Journey

Based on The Pilgrim's Progress by John Bunyan

Copyright © John Bunyan Stichting 2023

מאנגלית: מרים גבעוני

עריכה: מונה פלד

עיצוב: סטיב דיויס

איורים: אדרי בורחאוט

© 2026. כל הזכויות למהדורה העברית שמורות להוצאת הגפן

www.ha-gefen.org.il

The Hebrew publication was done with the generous support
of the Board for Israel and the John Bunyan Stichting.

אין להעתיק, לשכפל, לצלם, להקליט, לכתב, לאחסן במאגר מידע או
להפיץ ספר זה או קטעים ממנו בשום צורה או בשום אמצעי – אלקטרוני,
אופטי או מכני, ללא אישור מראש ובכתב מהוצאת הגפן.

כל המובאות מהברית החדשה לקוחות מהתרגום החדש של הברית החדשה.
© כל הזכויות לתרגום החדש של הברית החדשה
שמורות לחברה לכתבי הקודש בישראל.

נדפס בישראל

מסת"ב 978-965-7046-80-7 ISBN

תוכן העניינים

7	הקדמה
10	1. מר חוכמה מספר על משיחי
16	2. בנים, אנחנו אבודים
21	3. איגרת מהמלך
25	4. אל תעשי את זה!
30	5. גם רחמנית מצטרפת
35	6. רחמנית בוכה
40	7. הביצה
44	8. המעבר בשער
50	9. למה הכלב?
54	10. סכנות בדרך
61	11. בבית הפרשן
66	12. אפשר ללמוד מבעלי חיים
71	13. הסבר בגן ובשדה
79	14. ארוחת ערב עם הפרשן
84	15. רחוצים ולבושים
88	16. שתי גלימות לרגלי הצלב
94	17. גם אם המשא הוא הכבד ביותר
97	18. סופם של שלושה אנשים
100	19. מעלה הגבעה
106	20. הענק והאריות
111	21. ברוכים הבאים לארמון ששמו יופי
114	22. שינה ערבה
119	23. אפשר לשאול שאלה?
123	24. ביקור אצל רחמנית
128	25. מתי חולה
134	26. אפשר ללמוד מדברים פשוטים
139	27. לקחים לדרך
145	28. המשך המסע
150	29. עמק הענווה

156	30. כאן נלחם אביכם
160	31. גיא צלמוות
166	32. ענק ושמו משסע לגזרים
169	33. מר ישר דרך הזקן
174	34. מי היה מר חששן?
180	35. סופו של חששן
186	36. מר עקשן עומד על שלו
192	37. אצל גיוס
197	38. סביב שולחנו של גיוס
205	39. לילה ללא שינה
210	40. הססן יוצא לחופשי
217	41. הססן מקבל חבר
224	42. חבר שפתח את דלת ביתו
229	43. ידידים בעיר ההבל
234	44. מפלצת
237	45. רועה הצאן
242	46. הענק ייאוש ומבצר הספק
247	47. רועים בהררי הנועם
253	48. המראה
259	49. איש אמיץ
265	50. הם רצו לעצור בעדי
269	51. עוברי האורח חוצים את האדמה המכושפת
276	52. קלה כבועה
282	53. משיחית חוצה את הנהר
288	54. עוד מבני החבורה נקראים לחצות את הנהר
293	55. המעבר בשער המהודר

הקדמה

ילדות וילדים יקרים,

האם אתם מכירים את ג'ון באניין, בנו של מתקן הסירים? פעם הוא היה מרושע מאוד, אבל אלוהים גבר עליו וחיינו השתנו לגמרי. הוא קיבל חיים חדשים, חיים מאלוהים. אלוהים נתן לבאניין יותר מכל זה. אלוהים גם רצה שהוא ישרת אותנו, ובאניין הפך למנהיג קהילה. כך הוא היה גם ילד של אלוהים וגם משרת אלוהים. הוא הכריז את דבר אלוהים לעיתים קרובות, והשיעורים שלו בירכו אנשים רבים.

האם אתם גם מכירים את הספר המעניין שהוא כתב, "מסעות ההלך"? **משיחי** חי בעיר ההרס, אבל יום אחד הוא הבין והתחיל להאמין שהוא איננו יכול להישאר שם עוד. הוא היה חייב לעזוב את העיר. הוא האמין שאם הוא יישאר, הוא ימות. זאת הסיבה שהוא יצא למסע.

מה עם אשתו וילדיו, האם הם הצטרפו אליו? לא, הם העדיפו להישאר בעיר ההרס. הם לעגו לו. "מי יצא לכזה מסע מסוכן?!". שאלו. **משיחי** נאלץ לצאת לדרך לבדו. המסע של **משיחי** לא היה קל, אבל הוא הגיע אל ארץ עמנואל היפה. **משיחי** הגיע אל יעדו בשלום, אבל מה קרה לאשתו ולילדיו? בהתחלה גם באניין לא ידע מה קרה להם. הוא היה עסוק בעניינים אחרים. הוא גם כתב שהוא נעדר מאזור מגוריו למשך תקופה ארוכה.

אבל אנשים רבים המשיכו לשאול אותו אם הוא יכתוב עוד ספר מעניין כל כך. "על מה אתם רוצים שאכתוב?" שאל. "כתוב על אשתו של **משיחי** ועל ילדיהם, כמובן. אנחנו רוצים לדעת מה קרה להם". גם באניין רצה לדעת מה קרה להם. האם הם עדיין חיים בעיר ההרס? או אולי...? "אני יודע", חשב לעצמו. "אלך לשם". הוא ארז את חפציו והתחיל ללכת. אחרי זמן מה הגיע ליער. "זה ודאי קרוב לכאן", חשב. בינתיים הוא התעייף וחשב שאולי כדאי למצוא מקום לישון בו. תוך זמן קצר הוא מצא מקום נוח, נשכב על האדמה ושקע בשינה עמוקה. הוא המשיך וסיפר: "שם חלמתי חלום".

באניין עורר את סקרנותו. הוא כתב סיפור כאילו היה חלום. החלום שלו היה על **משיחית**, אשתו של **משיחי**. גם היא יצאה למסע, אבל היא לא יצאה לבדה. הצטרפה אליה ידידה, ואתם יודעים מי עוד? ילדיה!

הם עברו חוויות רבות לאורך הדרך. הם הלכו באותה דרך שבה הלך **משיחי**, אבל דברים

המסע של משיחי לא היה קל!

רבים היו אחרת. אלוהים מדריך את כל ילדיו באמצעות דברו, אבל כל אחד מהם מקבל דרך משלו.

ספר זה מספר לילדים את החלום החדש. הוא כתוב כך שילד בן חמש יוכל להבין אותו. גם בני נוער ומבוגרים יוכלו להתעניין בסיפור וליהנות ממנו.

בסופו של כל פרק יש הסבר קצר שמטרתו לעזור לכם להבין את משמעות החלום. אם תקראו פרק אחד בכל שבוע, תוכלו לסיים את הספר תוך קצת יותר משנה. נחמד לעשות את זה עם עוד מישהו. כך אפשר לענות יחד על השאלות.

בעצם, כולנו במסע. אנחנו הולכים אל הנצח. אנחנו בדרך לפגוש את אלוהים. אולי זה נראה לכם מוזר ורחוק, אבל זה לא רחוק אלא קרוב מאוד. האם נגיע לשם בשלום?

למי לא יהיה נורא למות? לילדים ולמבוגרים שמכירים את אלוהים. הם לא יפגשו אלוהים זר. בחייהם התרחש פלא, והפלא הזה הולך וגדל כל העת. אלוהים התחיל לפעול בחייהם ולכן הם יצאו למסע טוב. לפעמים הם נקראים "עולים לרגל". הם הולכים אל ארץ מולדתם. חשוב מאוד שנלמד משהו על חייהם של העולים לרגל. אפשר לקרוא על החיים האלה בספר הזה.

ארנסט ואן וורן

1. מר חוכמה מספר על משיחי

כִּי הָשָׁה אֲשֶׁר בְּאֶמְצֶעַ הַכֶּסֶּא יִרְעָה אוֹתָם וַיִּנְהִיגֵם אֶל מִבּוֹעֵי מַיִם חַיִּים;
וְאֵלֶּהִים יִמְחָה כָּל דִּמְעָה מֵעֵינֵיהֶם.

התגלות ז 17

בחלומי ראיתי זקן מתקרב אליי. הוא הלך למקום שבו שכבתי לישון.
"בוא", אמר לי, "אתה הולך בכיוון שאני הולך בו. אולי נלך יחד?"
"ודאי", עניתי.

קמתי והלכתי איתו. עד מהרה התחלנו לשוחח על הא ועל דא. זה בדרך כלל מה שקורה
כשהולכים בדרך עם מישהו. לפתע התחלנו לשוחח על משיחי ומסעותיו.
"אדוני", שאלתי, "איזו עיר היא זאת שמשמאל לדרך?"
"זוהי עיר ההרס", אמר מר חוכמה, שכן זה היה שמו. "עיר ההרס היא מקום שבו חיים
אנשים רבים, אבל אינני יכול לומר לך משהו טוב עליהם. הם בטלנים ורשעים".
הנהנתי. "כבר חשבתי לעצמי שזאת עיר ההרס. פעם גם עברתי דרכה. אתה צודק".
"בהחלט. הלוואי שיכולתי לומר עליהם דברים טובים יותר", אמר מר חוכמה.
התבוננתי במר חוכמה הזקן. "אני שם לב שאתה מדבר ברצינות רבה. אולי אתה רוצה
לשוחח על דברים טובים. אפשר לשאול אותך שאלה?"
"כמובן", ענה מר חוכמה.

"האם שמעת אי פעם על משיחי, איש שיצא לדרך לארץ נעלה יותר?"
מר חוכמה הנהן. "בוודאי ששמעתי".
"באמת? ואתה יודע מה קרה לו?"

"כן", אומרים שפעמים רבות לעגו לו. גם שמעתי על כל התלאות שעבר לאורך המסע. הוא
נאלץ להילחם וגם נפל בשבי. שמעתי על בכיו ועל אנחותיו, על הפחד והאימה שהוא חש. אני
אומר לך שבכל הארץ שלנו מדברים עליו. כמעט בכל בית יש אנשים שיכולים לספר מי הוא
היה. כולם רוצים לדעת מה קרה לו בסוף, אבל בעצם הם יכולים לדעת בעצמם.
"מעניין מאוד שפתאום הרבה אנשים חושבים טובות על הדרך הזאת. כאשר הוא עוד
היה כאן עלי אדמות, הם חשבו שהמעשה שלו היה מוזר. הוא היה זקוק לאומץ רב כדי לצאת
למסע. אבל עכשיו הם מתחילים להבין שהוא הגיע לגן עדן. כשהם חושבים על זה, זה מתחיל
לעניין אותם, אבל בכל זאת הם אינם הולכים בעקבותיו".
"לא?"

"לא, הם חושבים שזה מסוכן מדי".

האם שמעת אי פעם על משיחי, איש שיצא לדרך לארץ נעלה יותר?

"עכשיו הוא מתגורר ליד מעיין החיים".

הנדתי בראשי. "האין הם יודעים כמה טוב לו עכשיו? עכשיו הוא מתגורר ליד מעיין החיים. הוא שותה ממנו. אלה החיים שלו. הוא כבר אינו סובל עוד מכאב וצער.

"מר חוכמה, בבקשה תמשיך. מה עוד אומרים עליו האנשים?"

"מה הם אומרים? לפעמים הם אומרים דברים מאוד מוזרים. יש אנשים שאומרים שהוא מתהלך בבגדים לבנים ושיש לו שרשרת זהב סביב צווארו ועטרת זהב על ראשו, כתר עם אבנים יקרות.

"אחרים אומרים שיש איתו אנשים, אנשים שמאירים כמו אור, אנשים שלפעמים היו איתו במסע והם עדיין איתו עכשיו. הם ידידיו, והוא איננו מפחד מהם. כאילו הם שכניו."

"באמת?"

"כן, אבל גם שמעתי עליו משהו אחר, ואני מאמין שזה נכון כי האנשים שסיפרו על כך הם אנשים ישרים."

"בבקשה, ספר לי."

"בהחלט", הנהן **מר חוכמה**. "הם אומרים שהוא קיבל מקום נפלא לגור בו. הוא קיבל אותו מהמלך של אותה ארץ. בית גדול בחצר המלכות. הוא אוכל ושותה איתו בכל יום, והוא אפילו מתהלך איתו ומשוחח איתו בכל יום!"

המלך של משיחי

מר חוכמה המשיך: "אנחנו יודעים שהמלך הוא השופט של כל בני האדם, אבל **משיחי** איננו צריך לפחד ממנו. המלך טוב אליו ואפילו מחייך אליו. הוא גם נותן לו הרבה מאוד אהבה ומרעיף עליו אהדה רבה."

"אהדה?" שאלתי בהפתעה. "אין טוב מזה! כי מי שזוכה לאהדת המלך, זוכה גם לאהבתו. אם כך, המלך אוהב את **משיחי**."

"בהחלט", ענה **מר חוכמה**. "יש אנשים שמאמינים שהמלך הזה יבוא פעם גם לארץ שלנו. הם חושבים שזה יקרה בקרוב מאוד."

"באמת? האם גם אתה חושב כמוהם?"

"כן, אני מסכים איתם. הוא יבוא כי השכנים של **משיחי** נהגו בו רע מאוד. כאשר הוא עזב את עיר ההרס, הם לעגו לו מאוד והמלך יודע על כך. הוא חושב שהיחס שלהם ל**משיחי** היה נורא. הוא אוהב את **משיחי**, ו**משיחי** קרוב אליו מאוד עכשיו. המלך ראה בחומרה רבה את מה שקרה ואמר: 'מה שהם עשו ל**משיחי**, הם עשו לי'. אני יכול להבין את זה היטב. **משיחי** העז לצאת למסע כי הוא אהב את מלכו מאוד."

הסתכלתי על **מר חוכמה** בשמחה. "כמה נחמד לשמוע את זה ממך! האיש המסכן הזה ודאי מאושר מאוד עכשיו ומבורך, כי הוא יכול לנוח מכל סבלו ועמלו!"

"האיש הזה הזיל דמעות רבות בחייו, וכעת הוא יכול לקצור את הפרי. הוא כבר איננו בוכה עוד אלא שמח לפני כס אלוהים. אויביו אינם יכולים לגעת בו עוד. כל האנשים שלעגו לו, כבר אינם יכולים להגיע אליו.

"אני גם שמח שאנשים מדברים על זה. הלוואי שכולם ישמעו על כך. אני מקווה שעוד ועוד אנשים יעזבו את עיר ההרס. אבל הייתי רוצה לשאול אותך עוד שאלה אחת".

"בבקשה".

"אני שם לב שאתה יודע דברים רבים על העיר הזאת. האם שמעת משהו על אשתו וילדיו? אני סקרן מאוד לדעת מה האנשים המסכנים האלה עושים".

"מי? **משיחית** ובניה?"

"כן".

"אני יודע. הם הלכו בעקבות **משיחי**. גם הם יצאו למסע".

"באמת?"

"כן, בהתחלה הם היו טיפשים. **משיחי** אמר להם דברים רבים, אבל הם לא רצו להצטרף אליו. אפילו דמעותיו לא עזרו לשנות את דעתם, והם נשארו בבית. אבל בהמשך הם התחילו לחשוב על הדברים שאמר, והתחולל נס. הם הלכו בעקבותיו!"

"אמרת שאשתו וילדיו? כולם?"

"כולם. אני יכול לספר לך בדיוק מה קרה כי הייתי שם כשזה קרה".

"אם כן, אתה ודאי מכיר את הסיפור והוא ודאי נכון".

"בהחלט. **משיחית** וכל ארבעת ילדיה יצאו למסע לעיר השמימית. ואני יכול לספר לך איך כל זה קרה. אנחנו צריכים ממילא ללכת יחד דרך ארוכה, אז זה מסתדר לנו".

אחר כך סיפר **מר חוכמה** את הסיפור כשם שהכיר אותו, והוא מסופר בספר הזה.

הסבר

ג'ון באניין כתב שהוא פגש את **מר חוכמה**. האיש הזקן והחכם ידע דברים רבים על **משיחי** ו**משיחית**. הוא הלך יחד עם באניין כברת דרך וסיפר לו על מה ששמע וראה.

האם באניין באמת ראה את הזקן החכם? אולי. איננו יודעים.

למי הכוונה באיש הזה? באניין התכוון למישהו ששם לב למתרחש סביבו. אנשים נבונים הם אנשים חכמים המבחינים בדברים רבים. אבל איננו יודעים לבטח אם לאיש הזקן היה לב חדש. הוא היה איש חכם ומכובד וידע לספר על החיים של **משיחי** ו**משיחית**. הוא דיבר על כך בכבוד אבל לא די בזה. גם אנחנו צריכים לצאת למסע.

מר חוכמה ידע היכן **משיחי** נולד: בחצר המלך. החצר הזאת היא גן עדן. ומי המלך? המלך הוא האדון ישוע. המלך הזה יבוא יום אחד אל העולם, כשם שאמר הזקן. כל בני האדם יראו אותו. גם אתם ואני נראה אותו. המלך יקבץ את כל ילדיו אליו ממש כשם שהרועה מקבץ את צאנו, אבל הוא יעניש את אויביו לנצח.

פעם גם **משיחית** הייתה אויבת של אלוהים. היא צחקה על בעלה כשהוא יצא למסע, אבל בזמן הנכון היא הבינה שהיא חוטאת ולא רצתה להישאר עוד בעיר ההרס. גם היא יצאה למסע. ברור שבאניין לא התכוון לומר לכם שאתם צריכים לעזוב את הבית שאתם גרים בו כדי לצאת למסע. לא, המסע הוא דוגמה המראה שגם אתם צריכים להיושע. בקשו מאלוהים להושיע אתכם.

שאלות

1. מי היה **מר חוכמה**?
2. מה **מר חוכמה** ידע לספר על **משיחי**?
3. מה קרה ל**משיחית** ולילדיה?

2. בנים, אנחנו אבודים

תַּעֲיִיתִי כְּשֶׁהָ אֲבֹד.

תהילים קיט 176

הצער של משיחית

בזמן שהלכנו יחד בדרך, סיפר לי **מר חוכמה** הזקן על **משיחית**. בדמיונו הוא לקח אותי אל ביתה וסיפר כמה היא דאגה. היא לא עשתה דבר חוץ מלשקוע במחשבות. **משיחית** חשבה על בעלה מצאת החמה ועד השקיעה. היא ידעה שהיא לעולם לא תשמע את קולו ולא תראה אותו עוד. **משיחי** כבר לא היה. הוא חצה את הנהר.

וכעת... כעת הוא חזר אל מחשבותיה שוב ושוב.

זה היה משום שהוא היה בעלה היקר, כמובן. היא איבדה אותו. ומה בדרך כלל קורה? מה קורה כשמאבדים בעל או אישה? ממשיכים לחשוב עליהם. המחשבות הכאיבו לה מאוד. משיחית התגעגעה לבעלה מאוד והזילה דמעות רבות. אבל זה לא הכול.

הייתה עוד סיבה לעצב שלה. היא נהגה בבעלה ברוע לב וברשעות רבה. היא לא רצתה להקשיב לו כשניסה לדבר על אלוהים. היא נזכרה בזה שוב ושוב, והיא כבר לא הייתה יכולה לתקן את המעוות. היא חשה כאב גדול, אשמה רבה.

"אני עדיין זוכרת איך בעלי היקר בכה והתייפח. הוא לא מצא מרגוע בשום מקום. הוא לא היה מסוגל להישאר עוד בעיר ההרס. 'בואי איתי יחד עם הבנים. בבקשה, אל תישארי כאן!' הפציר בי. ואני? צחקתי ולא דאגתי בכלל. ועכשיו הכול חוזר אליי. כאילו אני רואה אותו עומד לפניי שוב עם העול הכבד על גבו".

היא הרגישה כאילו היא שומעת את קולו שוב, אבל כבר לא הייתה מסוגלת ללעוג לדבריו. הם פילחו את ליבה כברק. נדמה היה לה שליבה נקרע לגזרים, במיוחד בגלל מילותיו: "מה עליי לעשות כדי להיוושע?" הן אמללו אותה מאוד.

"בניי", אמרה לילדיה, "אנחנו אבודים! אתם ואני, אבודים. ואני אשמה בזה. לא רציתי להקשיב לאביכם. הוא כל כך קיווה שנלך איתו אבל לא רציתי, והוא נאלץ ללכת לבדו. עכשיו אני מבינה שמנעתי חיים גם מכם".

הבנים פרצו בבכי. "אנחנו חייבים ללכת בעקבות אבא!"

"לו רק הלכנו איתו", אמרה משיחית. "כבר היה לנו טוב, אבל עכשיו? פעם חשבתי שאביכם יצא מדעתו, שהוא מדוכא ושהוא חושב רק על דברים קודרים ומצבים שלעולם לא יקרו. אבל עכשיו אני מבינה הכול אחרת. אבא ראה הכול נכון. לא יכול להיות אחרת, כי

"ואני אשמה בזה".

אור אלוהים האיר לו ובזכות זה הוא ניצל ממוות. אבא צדק, בניי. עכשיו אני מבינה את זה".
שוב פרצו הבנים בבכי. "כמה נורא יהיה לנו כשיבוא עלינו היום ההוא", אמרו בצער.

משיחית חולמת חלום

למוחרת בלילה חלמה **משיחית** חלום. בחלומה היא ראתה מגילה נפתחת ונפרשת לעיניה. היא קראה אותה ונדהמה. כל פרט בחייה היה כתוב במגילה, גם כל המעשים הרעים שהיא עשתה, כל החטאים וכל העברות שלה. היא הרגישה כאילו כל החטאים המטונפים והשחורים שלה מביטים בה בכעס.

"אלוהים!" זעקה, "רחם נא עליי, אישה חוטאת!"
הילדים הקטנים התעוררו. "אימא צועקת?" הם יצאו ממיטתם והלכו לראות לשלומה.
"נראה שאימא נלחמת ברוחות רעות", חשבו.

וזה היה נכון. הרוחות הרעות לא רצו שאימם תחשוב על אלוהים. הן אמרו זו לזו: "מה נעשה לאישה הזאת? היא זועקת כל הזמן לרחמים, לא רק ביום אלא גם בלילה. אם היא תמשיך כך, נאבד גם אותה, כשם שאיבדנו את **משיחי**. אסור לנו לתת לזה לקרות. בואו נעשה משהו. מה נעשה? האישה הזאת חושבת ללא הרף על מה שיקרה כשתמות ועל המקום שתלך אליו אחר כך. אם היא תמשיך כך, גם היא תצא למסע, ואיש לא יעצור בעדה עוד. אנחנו חייבים לנסות לגרום לה לחשוב על משהו אחר".

משיחית התעוררה שטופת זעה, וכל גופה רעד. היא שכבה ערה במשך זמן רב. היו לה דברים רבים לחשוב עליהם. רק כעבור שעה ארוכה נרדמה שוב.

בחלומה היא ראתה מגילה נפתחת ונפרשת לעיניה.

משיחי עמד שם עם נבל בידו וניגן למלך, שישב על כס המלכות. מסביב לכיסא הייתה קשת.

בזמן שהיא ישנה, היא חלמה שראתה את **משיחי** שוב. הוא כבר לא היה בעולם הזה. היא ראתה אותו במקום שבו הוא היה מאושר ומבורך לנצח, יחד עם רבים אחרים שיכולים להישאר שם לנצח.

משיחי עמד שם עם נבל בידו וניגן למלך, שישב על כס המלכות. מסביב לכיסא הייתה קשת. נראה היה ש**משיחי** הרכין את ראשו עד שפניו כמעט נגעו בארץ, במקום שבו נחו רגליו של המלך. "אני מודה לך, אדוני ומלכי, אני מודה לך מכל ליבי על שהבאת אותי הנה", אמר. מייד החלו רבים אחרים שהיו שם לשמוח. גם הם ניגנו בכלי נבל, אבל **משיחית** לא הצליחה להבין את המילים. איש לא הבין אותן. רק **משיחי** והאחרים שהיו שם הבינו אותן.

הסבר

כאשר נקבל לב חדש, נוכל להבין איך הכול נראה באמת. רק אז נבין כמה נורא החטא. כך נוכל לדעת שרק דבר אחד חשוב באמת, ולא נוכל להיות עוד בלי אלוהים. מובן שלא נלמד רק מחלום. אלוהים ילמד אותנו הכול מדברו ומרוח קודשו.

גם **משיחית** הבינה את זה. היא כבר הבינה שהיא הייתה אבודה. קודם זה לא הטריד אותה, אבל אלוהים הראה לה את מצבה. איך הוא עשה זאת? באמצעות המגילה שנפתחה ונפרשה לפניו. כל חטאיה היו רשומים במגילה הזאת.

מה מסמלת המגילה? היא מסמלת את העובדה שאלוהים יודע וזוכר את כל החטאים שלנו. יום אחד הוא יראה לנו את כולם. מתי הוא יעשה זאת? כשנמות? או ביום הדין? כן, זה אפשרי, אבל אז כבר יהיה מאוחר מדי. חשוב שנראה את החטאים שלנו לפני כן. אנחנו חייבים לראות את החטאים שלנו עוד בחיים האלה. אנחנו חייבים להבין עד כמה גדול הרוע שלנו. למה זה חשוב? כי רק כך נבקש את המושיע.

משיחית הבינה עד כמה בעלה היה מאושר ומבורך, והתחילה לדרוש את פני אלוהים. כשדבר כזה קורה זהו נס גדול. דבר נפלא קורה כאשר אב ואם כורעים ברך עם ילדיהם לפני אלוהים.

כאשר מישהו מתחיל לדרוש את פני אלוהים, שאר בני הבית מבחינים בכך. הבנים התעוררו מקול צעקתה של **משיחית**.

האם אתם יודעים מי עוד התעורר? הרוחות הרעות. הן פחדו להפסיד את האישה הזאת. כל עוד אינכם מבקשים את אלוהים, השטן מסכים עם הכול. הוא ימשיך לשלוט בכם בשקט. אבל ברגע שמישהו מקבל לב חדש, השטן עושה הכול כדי להתנגד לזה. הוא לא יצליח כי אלוהים חזק יותר.

שאלות

1. למה **משיחית** הייתה עצובה?
2. מה היה כתוב במגילה?
3. מה הרוחות הרעות מנסות לעשות כשמישהו מקבל לב חדש?

3. איגרת מהמלך

פִּי כֹה אָמַר דָּם וְנִשְׂא שֶׁכֶּן עַד וְקָדוֹשׁ שְׁמוֹ מְרוֹם וְקָדוֹשׁ אֶשְׁכּוֹן.
וְאֵת דָּכָא וְשִׁפְלָה רִיחַ לְהַחֲיוֹת רִיחַ שְׁפָלִים וּלְהַחֲיוֹת לֵב נִדְכָּאִים.
ישעיה נז 15

סוד

משיחית כמה בבוקר וישבה לשוחח עם בניה שעה ארוכה.
אחר כך נשמעה דפיקה בדלת.
"מי שבא בשם אלוהים מוזמן להיכנס", קראה **משיחית**.
"אמן", נשמע קולו של גבר. הוא פתח את הדלת ובירך את המשפחה במאור פנים. "שלום לבית הזה".

מייד שאל: "האם אתם יודעים למה באתי הנה?"
משיחית הסמיקה ורעדה. מי האיש הזה? למה הוא בא? ומה יש לו להגיד? היא רצתה מאוד לדעת.

"שמי **סוד**", אמר האיש. "אני שוכן במרומי השמיים, ושם נאמר משהו עלייך. במרומי השמיים אמרו שגם את רוצה מאוד להגיע לשם. ומישהו ידע שיש בליבך צער רב וחרטה. את מצטערת על היחס שלך לבעלך ומתחרטת שמעולם לא דיברת עם ילדייך על מה שהם באמת צריכים.

"משיחית, אלוהים הרחמן שלח אותי אלייך. אני יכול לומר לך שהוא אלוהים שמוכן לסלוח על חטאיך. הוא אלוהים ששמח לסלוח הרבה. הוא שואל אם את מוכנה לבוא אליו. תוכלי אפילו לשבת לשולחנו. הוא רוצה לתת לך את כל הטוב שבביתו. הוא רוצה לתת לך אפילו את הברכות הגדולות ביותר שקיבל יעקב אבינו. גם בעלך, **משיחי**, נמצא שם עם רבים אחרים, והם תמיד רואים את פני מלכם. כמה נפלא יהיה אם עוד מעט הם יראו גם אותך בביתו של אלוהים האב. הם יהיו מאוד מאושרים לשמוע את קול צעדייך חוצים את המפתח!"

משיחית נדהמה ולא ידעה מה לומר. היא הרכינה את ראשה בביישנות.

איגרת מהמלך

האיש המשיך: "**משיחית**, גם הבאתי לך איגרת מהמלך. הינה".
משיחית לקחה את האיגרת ביראת כבוד ופתחה אותה. מייד עלה ממנה ריח ניחוח נפלא,

משיחית לקחה את האיגרת ביראת כבוד ופתחה אותה.

ריח של קטורת משובחת. **משיחית** ראתה שהאיגרת כתובה באותיות זהב ורפרפה בעיניה המופתעות על השורות. זה באמת נכון! המלך כתב לה איגרת. הוא רצה שהיא תלך באותה דרך שהלך בה **משיחי**, הדרך לעיר השמימית. רק בדרך הזאת היא תוכל להיות קרוב למלך. היא תוכל להיות קרובה למלך, ממש כמו בעלה, והיא תוכל להיות שם לנצח. לעולם!

משיחית לא הייתה מסוגלת לחשוב על דבר חוץ מהאיגרת. ליבה רצה מאוד לבוא אל המלך. "אדוני", שאלה. "האם אתה יכול לקחת אותי ואת ילדיי לדרך? האם אנחנו יכולים ללכת איתך להשתחוות למלך?"

האיש הניד בשקט בראשו. "קודם יבואו הדברים המרים, **משיחית**, ורק אחר כך המתוקים. דרך לעיר השמימית תהיה קשה. יהיו לך צרות רבות. עשי כשם שעשה **משיחי**. לך אל השער הקטן ששם, מעבר לשדה, כי השער הזה הוא ראשיתה של הדרך שבה עליך ללכת. אני מקווה שתלכי ותגיעי בשלום.

"שמרי את האיגרת מתחת לבגדייך, קרוב לליבך. משם את יכולה להוציא אותה מאוד בקלות. תוכלי לקרוא אותה לעצמך ולילדייך עד שתדעו אותה בעל פה. שירו אותה כי היא גם שיר. זהו שיר הזרים השוכנים עלי אדמות. שירו את האיגרת כל עוד אתם חיים במשכנכם עלי אדמות. כאשר תגיעו אל השער לעיר השמימית, מסרי אותה לשומרים".

הסבר

מיהו **סוד**? **סוד** הוא רוח הקודש. רוח הקודש רוצה ללמד את ילדי אלוהים על דברי אלוהים. היא מראה להם דברים שהם לא ראו מעולם. היא איננה מתגלמת, כמובן, בדמות איש אמיתי. לא לזה התכוון באניין. רוח הקודש תמיד באה בדבר אלוהים, בכתובים. אלוהים מבטיח בדברו הבטחות רבות לילדיו, דברים נפלאים! אבל **משיחית** התקשתה להאמין שהדברים האלה נועדו לה. האם אלוהים רוצה שגם היא תהיה איתו? היא הרגישה מרושעת מכדי לצאת למסע. אישה כה חוטאת ודאי לא תוכל להיכנס לגן עדן. היה לה קשה להאמין בזה.

לכן היא הייתה זקוקה למישהו שיביא את דבר אלוהים אל ליבה. רק כך היא הייתה יכולה לדעת לבטח שאלוהים עצמו קרא לה. זאת הסיבה שרוח הקודש באה. הרוח נתנה ל**משיחית** את האיגרת. כאשר היא קראה אותה, היא הבחינה מייד שזוהי איגרת מהמלך. היא ראתה כמה יפה דבר אלוהים. האותיות היו מוזהבות, וריח נפלא עלה מדברו.

אלוהים עדיין רוצה לעשות זאת היום. כשהוא עושה זאת, מילות הכתובים נשמעות פתאום אחרת. איננו שומעים עוד את הקול של מנהיג הקהילה אלא את קולו של אלוהים עצמו. מדהים כשזה קורה. מדהים שכל אחד מכם יכול לדעת לבטח: "מלך המלכים קרא

גם לי! הוא הזמין אותי ללכת אל העיר השמימית שבה הוא שוכן". לכן, התפללו ובקשו את ברכת רוח הקודש על דבר אלוהים.

שאלות

1. מי ביקר את משיחית?
2. למה משיחית הייתה כה מאושרת כשקיבלה את האיגרת של המלך?
3. איזו משמעות יש לקבלת איגרת כזאת?